

Heti biztató üzenetek 3.24. Natanael, a megszólítható tanítvány

„Másnap Jézus Galileába akart indulni. Találkozott Fülöppel, és így szólt hozzá: Kövess engem! Fülöp pedig Bétsaidából származott, András és Péter városából. Fülöp találkozott Nátánaéllal, és így szólt hozzá: Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: a názáreti Jézust, József fiát. Származhat-e valami jó Názáretből? – kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: Jöjj, és lásd meg! Amikor Jézus látta, hogy Nátánaél közeledik feléje, azt mondta róla: Íme, egy igazi izraelita, akiben nincsen álnokság. Nátánaél megkérdezte tőle: Honnan ismeresz engem? Jézus így válaszolt neki: Mielőtt Fülöp idehívott téged, láttam, hogy a fügefafa alatt voltál. Nátánaél így szólt hozzá: Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel királya! Jézus így válaszolt neki: Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni. És hozzátette: Bizony, bizony, mondom nektek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.” János 1, 43-51

Íme egy igaz izraelita. Láttalak a fügefafa alatt, mielőtt Fülöp hívott volna. Néha elég néhány szó, amely egy ember életében sorsfordítónak bizonyul. Jézus ezt a két rövid mondatot mondta Natanaelnek, s neki ez elég volt ahhoz, hogy meglássa Jézusban a Krisztust, a Messiást, a várva-várt szabadítót. Bolyki János református teológiai professzor kutatta ki, hogy Izraelben Jézus korában volt egy szókép: *a fügefafa alatt lenni* és ez azt jelentette: *imádkozni*. Jézus tehát azt mondja Natanaelnek: tudom, hogy imádkozó élet vagy.

Mondhatott volna mást is? Mondhatta volna azt, hogy bizalmatlan vagy? Mondhatta volna azt, hogy előítéletes vagy? Mondhatta volna, hogy határozott elvárásokat fogalmazol meg Istennel szemben és ahhoz, hogy hajlandó legyél hinni benne, először Istennek kell bizonyítania? Mondhatta volna, hogy nem is akarsz itt lenni, csak eljöttél, mert Fülöp rászedett? Mondhatta volna, hogy nem tiszteled a helyet, ahonnan jövök? Mondhatta volna, hogy lenézed a vidéket és a vidékieket? Mondhatta volna, hogy bűnös vagy és az első reakciód a kritika és a megvetés és tulajdonképpen nem is szoktál kérdezni csak megnyilvánulsz?

Mondhatta volna, de Jézusnak az út elején nem az a fontos, hogy mi hiányzik belőlünk, hanem az, amire építeni lehet. Ahogyan Péterben sem a bűneit hangsúlyozza, hanem azt a képességet, hogy te, Péter, te képes leszel összegyűjteni embereket Isten országába, te Péter, te emberhalász leszel. Nem emberhalász vagy. Csak leszel, mert én azzá tudlak tenni.

Te gazdag ifjú, te megtartod a törvényeket és ez remek dolog. Ez egy jó alap. Tovább akarsz lépni? Mondom az útját: kövess engem. De először a vagyonodat add el! Mert a követésem és az értékekért való aggodás, az üzlet menedzselése nem fér össze.

Zákeusnak sem azt feszegeti, hogy miért lett fővámszedő. Csak annyit mond, ma nálad kell vacsoráznom, nálad kell megszállnom. Nem azzal kezdi, hogy bűnös vagy. Nem azzal kezdi, hogy eladtad magad. Azzal kezdi, hogy közösséget vállalok veled. Azzal kezdi, hogy emberszámba veszek. Mintha már látná, hogy a szíve mélyén ez az ember önzetlen és együttérző. De ahhoz, hogy ez az önzetlenség és együttérzés szociális érzékenységgé előtörjön belőle és közösséget vállaljon a szegényeknek és rendezze az adósságait azokkal, akiket megkárosított, ahhoz először az Isten vállalja vele a közösséget.

És ez is nagyon fontos: mindig Isten lép először. Mert Ő lát. Lát bennünk lehetőséget, fantáziát, képességet. Látja, hogy áldássá lehetünk. Látja Natanaelben is, hogy imádkozó élet. Látja, hogy képes bízni, látja, hogy keresi Istent. Neki ez volt a megszólíthatósága. Péternek az, hogy szükségem van rád és az én ügyemben nagy áldássá leszel. Zákeusnak az, hogy felvállallak téged. A gazdag ifjúval miért bánik másként? Miért a hiányára mutat rá? Miért keményebb vele?

Azért, mert a gazdag ifjú tovább akar lépni. Ő már nem az út elején jár. Ő már a törvények szerint él, de mégsem érzi az üdvösséget. Ezért Jézus elmondja neki a továbblépés útját. Ez pedig sokszor fájdalmas. A többieknek is fájdalmas lesz. Fájdalmas lesz éhezni, a szabadban aludni, megvetést tapasztalni, üldözést és veréseket átélni, fájdalmas lesz mártírrá lenni.

A folytatás már nehezebb. De ez még az út eleje, s az út elején azt mondja Jézus, higgy bennem, mert én is hiszek benned! Milyen jó lenne sokszor ezzel egymást is biztatni: bízz bennem, mert én is bízom benned. Voltaképpen az aranyszabályt alkalmazza az Isten: amit akartok, hogy cselekedjenek veletek, ti is azt cselekedjétek másokkal. Nem többet és nem kevesebbet kér és vár.

Ha ott állsz kérdéseiddel, kétségeiddel a fügefafa alatt, ha imádkozol, Jézus meg fog szólítani és arra fog hívni, hogy kövesd Őt. Ha elhiszed, hogy lát téged, akkor te is látni fogsz: mindazt, amit Isten megmutat számodra, s ezzel megnyílik számodra a menny.